

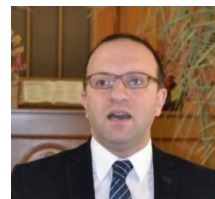


Håbet i kriser der hober sig op

I denne statusrapport fra Libanon gør pastor Hrayr Cholakian, First Armenian Evangelical Church, Beirut, rede for den situation landet netop nu befinder sig i. At læse den nøgterne fremstilling hvor kriser og håb er skrællet ind til knoglen, gør indtryk. Når ét lem lider, lider alle lemmerne, skrev Paulus for snart 2000 år siden i et brev til menigheden i Korinth. Det gælder også i kirken i dag. Og håbet er det samme og lige stærkt og levedygtigt.

Af Hrayr Cholakian oversat af Merete Bandak

'Jeg blev glad, da de sagde til mig: Lad os drage til Herrens hus!', Salme 122,1



Det er SÅ sandt at vi bliver glade, når vi IGEN kommer til at høre opfordringen: 'Lad os drage til Herrens hus!' – at vi SAMMEN kan gå ind i Guds hus, og at vi SAMMEN kan lovsynge hans navn. Det gælder mere nu end nogensinde ... vi er virkelig blevet klar over hvor værdifuldt det kristne fællesskab er, efter vi har mistet det. Sådant er det også med så meget andet i livet – her i Libanon. Vi har nu – mere end nogensinde – lært at sætte pris på værdien af mange ting, efter vi har mistet dem.

Det er ikke så nemt at begribe hvad vi egentlig har mistet i løbet af de sidste halvandet år, for tabene er for mange, og nye tab hober sig op oven på de gamle.

Lad os se på det vigtigste:

Finanskrisen

Siden oktober 2019 er den Libanesiske Lira konstant blevet devalueret. I januar 2021 havde den Libanesiske Lira mistet 90% af sin kursværdi i forhold til dollaren. Det har haft mange konsekvenser:

1. Grundlønnen (450\$ [2812Dkr.] pr måned var minimumslønnen) er forblevet uændret og har således mistet sin værdi næsten 10 gange (hvad der før var 450\$ blev cirka 50\$ [312Dkr.] pr måned - hvis man stadig var i beskæftigelse).
2. Markedsprisen på basisvarer er steget 5-8 gange. Lønnen for mellemindkomstgruppen kan nu knap slå til måneden ud. Nu er ét besøg i supermarkedet nok til at tømme lommerne på en person fra denne gruppe.
3. Basisfornødenheder – som mælkepulver, madolie og visse typer af medicin – findes, men kun i yderst begrænset mængde (det skyldes den stadigt skiftende dollarkurs som forretningsfolk ikke er i stand til at håndtere, og andre korrupte forhold – som fx at holde et varelager tilbage og sælge det senere til en højere pris på det sorte marked).
4. En anden konsekvens af alt dette er den dramatiske stigning i tyveri og usikkerhed i landet.
5. På grund af finanskrisen er stort set ingen forældre i stand til at betale skolepenge (med 'skole' mener jeg privatskoler som de armenske evangeliske skoler, der fortrinsvis betjener det armenske samfund, og hvis opgave – ud over den officielle læseplan – er at formidle den armenske kulturarv og den kristne identitet til børnene).

6. For en stor del af libaneserne kan krisen afhjælpes ved at pårørende i udlandet sender dollars til familiemedlemmer, der bor i Libanon.

Den politiske krise

De sidste halvandet år har Libanon været i en regeringsdannelsesproces, men af forskellige grunde, herunder pres fra forskellig politiske side, er det stadig ikke lykkedes at danne en regering. Det er ikke op til mig at bedømme og udpege grundene, men vi ser konsekvenserne, og nogle af dem er:

1. Sammenbrud af infrastrukturen: Den libanesiske borger betalte allerede (og igennem mindst de sidste 40 år) to gange for næsten alt – vand og elektricitet som de mest fremtrædende. For tiden er der en overhængende fare for, at den midlertidigt fungerende regering kun er i stand til at sørge for en delvis dækning af behovet for elektricitet frem til juni. Det betyder at folk må betale mere til private ejere af generatorer for at få dækket elforsyningen (og med sommeren i sigte bliver behovet for elektricitet til køleskabe og aircondition meget større). Det i sig selv vil skabe mere støj og luftforurening i byerne.
2. Spændinger på gadeniveau: Libanon er politisk og religiøst opdelt i mange grupper, og med politisk ustabilitet kan man også forudse konflikter mellem forskellige grupper – hvilket minder os uhyggeligt om gamle dage (den 16 år lange borgerkrig i Libanon frem til 1990).

Covid-krisen

Selv om det er en verdensomspændende krise, er den ikke desto mindre – sammen med den økonomiske og politiske krise – blevet endnu en bekymring oven i de andre for den libanesiske befolkning. Den midlertidigt fungerende regering er – hvor meget den end forsøger det – ude af stand til at hjælpe hospitalerne nok. I forvejen var der ikke særlig mange offentlige hospitaler i landet (og heller ikke særlig up to date) og de private hospitaler betjener kun de velhavende. Derfor er situationen nu sådan, at det at komme ind på et hospital til en hvilken som helst behandling er blevet et mareridt. Vi havde faktisk et tilfælde hvor en patient blev holdt som gidsel af hospitalet indtil han/hun havde betalt den sidste øre.

Ekspllosionen 4. august 2020

8 måneder efter den ødelæggende og frygtelige eksplosion i Beirut Havn er mennesker stadig ramt af stor smerte, chok og følelsen af stort tab. Når man går gennem Beiruts gader, ser man stadig en masse forladte lejligheder uden opsyn og uden spor af genopbygning. Mange er stadig ikke vendt hjem til deres hjem, og ganske mange forsøger stadig at finde måder at håndtere deres fysiske og psykiske mén. Børn generelt og ganske mange voksne er meget traumatiserede, i en sådan grad at en høj usædvanlig lyd kan skabe panik. Så på grund af den traumatiske oplevelse foretrækker vores børn at blive hjemme i stedet for at gå på legepladsen eller gå en tur på gaden.

Emigrationsbølgen

Antallet af de mennesker der har mistet håbet og ønsker at forlade landet, er meget højt. Men det faktum at de der ønsker at rejse væk, er de unge, de veluddannede og de velhavende, er endnu mere skræmmende. Ét eksempel er hvordan antallet af læger og sygeplejersker er faldet på grund af emigration. Det er endnu en udfordring oven i det kompleks af udfordringer som landet står midt i.

Armenien

Alt det ovennævnte handler i få linjer om den situation Libanon befinder sig i lige nu. Men for os libanesere af armensk oprindelse er der en dimension mere, og det er bekymringen for vores 'hjemland' Armenien. Før krigen i Artzakh [Nagorno Karabakh] september 2020 emigrerede mange armeniere der boede i Libanon, til Armenien. De var bekendt med de udfordringer de ville komme til at møde dér, men deres

opfattelse var, at det trods de udfordringer ville være meget bedre for dem end at blive i et håbløst Libanon. Med al den ustabilitet der er i Armenien nu, er spørgsmålet om hvor man kan rejse hen, blevet endnu sværere at forholde sig til.

Bøn

I alt dette takker vi Gud for hans forsyn og nåde. Vi takker Gud for kirken – den lokale og den universelle – hvor vi samles – nogle gange virtuelt, og andre gange fysisk – vi samles i vor Herres navn, den opstandne Jesus Kristus, og har nadverfællesskab med ham. Vi takker Gud for den støtte – både åndelig og økonomisk – som strømmer ind fra venskabsorganisationer, NGOer og venner. Den støtte gør kirken i stand til bedre at imødekomme de mest sårbare og give håb til dem der har mistet håbet.

Vi beder jer om at fortsætte med at bede for Libanon, fordi vi har brug for Guds nåde for at holde modet oppe og for at tjene Guds folk med et fornyet håb, fornyet styrke og fornyet vision.

Sådan kan du støtte armenierne i Libanon

MobilePay 72105

Skriv "Libanon" i feltet til modtager

Bankoverførsel Reg. nr: 0994 Kontonr: 9007415

Skriv "Libanon" i feltet til modtager



Ruiner og nye skyskrabere side om side i Beirut